

Cu Ileana Stana IONESCU în *Orfeu în infern* de Tennessee Williams

ANIVERSĂRI

Alice GEORGESCU

Logodnicul veșnic

Ce poți spune atunci când afli că idealul tău masculin – mă rog, unul dintre ele... – de la vârsta copilăriei și pubertății a împlinit 70 de ani? Nimic. Poți, în schimb, să te oprești câteva clipe lungi și să-ți amintești. Să-ți amintești, de pildă, locul și momentul când l-ai întâlnit pentru prima dată – și imediat te-ai și îndrăgostit de el: la televizor, în *Suflete tari* de Camil Petrescu, unde juca rolul principal, Andrei Pietraru. Au trecut de-atunci vreo patru decenii, dar am și acum în fața ochilor silueta înaltă și subțiratică, părul bogat, acoperind fruntea cu o frizură de băiat cuminte, ochii puțin oblici și zâmbetul timid al bibliotecarului sărac ce visează la iubirea „jupâniței”. Pe a mea a obținut-o, grație acelei apariții, necondiționat. Și, îmi dau seama acum, grație sunetului unic al vocii – o voce catifelată și învăluitoare, perfect controlată (pe vremuri, la Institut, studenții chiar învățau să-și folosească glasul, să-l moduleze și să-l rafineze), o voce pe care, auzind-o, o puteai deosebi apoi dintre zeci de alte voci. Camil Petrescu ar fi fost, cred, pe deplin mulțumit să-și asculte replicile rostite de această voce. Înregistrarea acelu excelent spectacol de televiziune (specie între timp dispărută...) s-a reluat, spre bucuria mea, de mai multe ori – și, de fiecare dată, eu eram la post, în fața ecranului, trăind cu sufletul la gură povestea arhicunoscută, așteptând cu palpație împlinirea imposibilului amor dintre intelectualul visător și aristocrata orgolioasă și înfiorându-mă dinainte, cu milă și groază, de sfârșitul bietului Andrei Pietraru. Imaginea acestuia avea să fie, peste ceva timp, completată (nu, nu umbrită, ci – exact așa – întregită) de imaginea Logodnicului din *Nunta însângerată*: un alt îndrăgostit nefericit. Cu

Cu Coca ANDRONESCU în *Castiliana* de Lope de Vega

de Tom CARAGI

de Ilina TOMROVEANU

totul altfel însă. În piesa lui García Lorca, băiatul cel frumușel și cumsecade va fi umilit de fuga Logodnicei cu un rival. Un rival cumva inocent, totuși – iar privirea abătută, descurajată, resemnată, dar deloc îndârjită ori războinică a celui părăsit spunea fără cuvinte totul despre tristețea acestei lumi în care sentimentele își greșesc atât de dramatic destinatarul. Replicile pline de pasiune ale dramaturgului-poet spaniol răsunau, prin glasul Logodnicului „meu”, atât de blând și de cald încât, suferind alături de el, aș fi vrut să-i dau înapoi în schimb, de la mine, toată iubirea pierdută.

Multă vreme, așa a existat pentru mine acest logodnic romantic – o imagine pe sticla televizorului și un glas, pe care îl mai auzeam, uneori, și în piesele teatrului radiofonic. În „carne și oase” l-am văzut pentru prima oară, cred, la Teatrul Național din București în *Regele Lear*, faimosul spectacol al lui Radu Penciulescu, și, la scurt timp după aceea, în altă piesă a lui Camil Petrescu: *Danton*. Băiatul timid de altădată căpătase forță și autoritate, dar glasul îi rămăsese la fel de sonor și de emoționant...

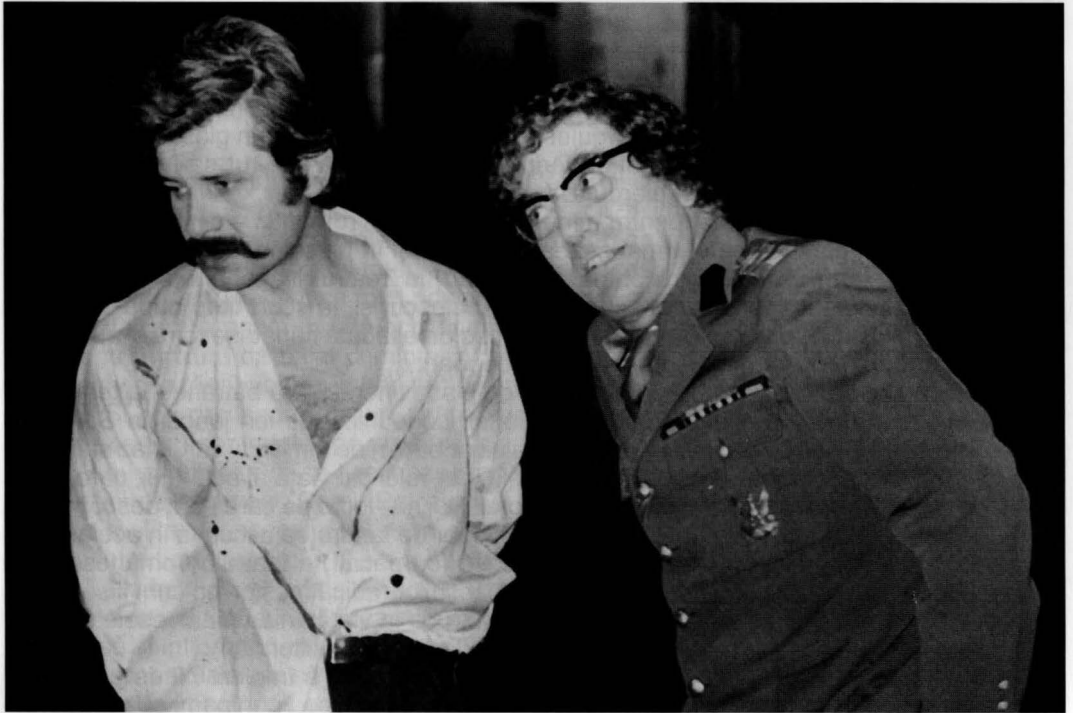
...Și fac acum un salt – mortal, dar ocrotit de plasa tineretii fără bătrânețe a teatrului – până astăzi, când, tot pe scena Teatrului Național, Logodnicul de ieri joacă, în *Sâmbătă, duminică, luni* de Eduardo de Filippo, un tată (ba chiar bunic) de familie al cărui haz stârnește aplauze spontane. Este, într-un fel, nu „rolul vieții”, dar rolul din viață al actorului, care, la un pahar de vin bun, vorbește mândru despre nepoțelul lui și – lucru pe care l-am descoperit cu uimire încântată – istorisește, cu un umor întrecut doar de tandrețea ascunsă în același glas dintotdeauna, felurite întâmplări din istoria nescrisă (ce păcat!) a teatrului românesc, acel teatru al turneelor prin orașelele de provincie, al maeștrilor (adică meșterilor, cum li se spune în jargon) care trăiau pe scenă cu aceeași naturalețe ca în viață, întâmplări vesele și triste, care dezvăluie la fel de multe despre eroii lor ca și despre povestitor.

Ce aș putea spune eu acum, când TRAIAN STĂNESCU a împlinit 70 de ani? Să îi mereu sănătos și voios, logodnic fără vârstă!

Cu George CONSTANTIN

Cu Toma CARAGIU

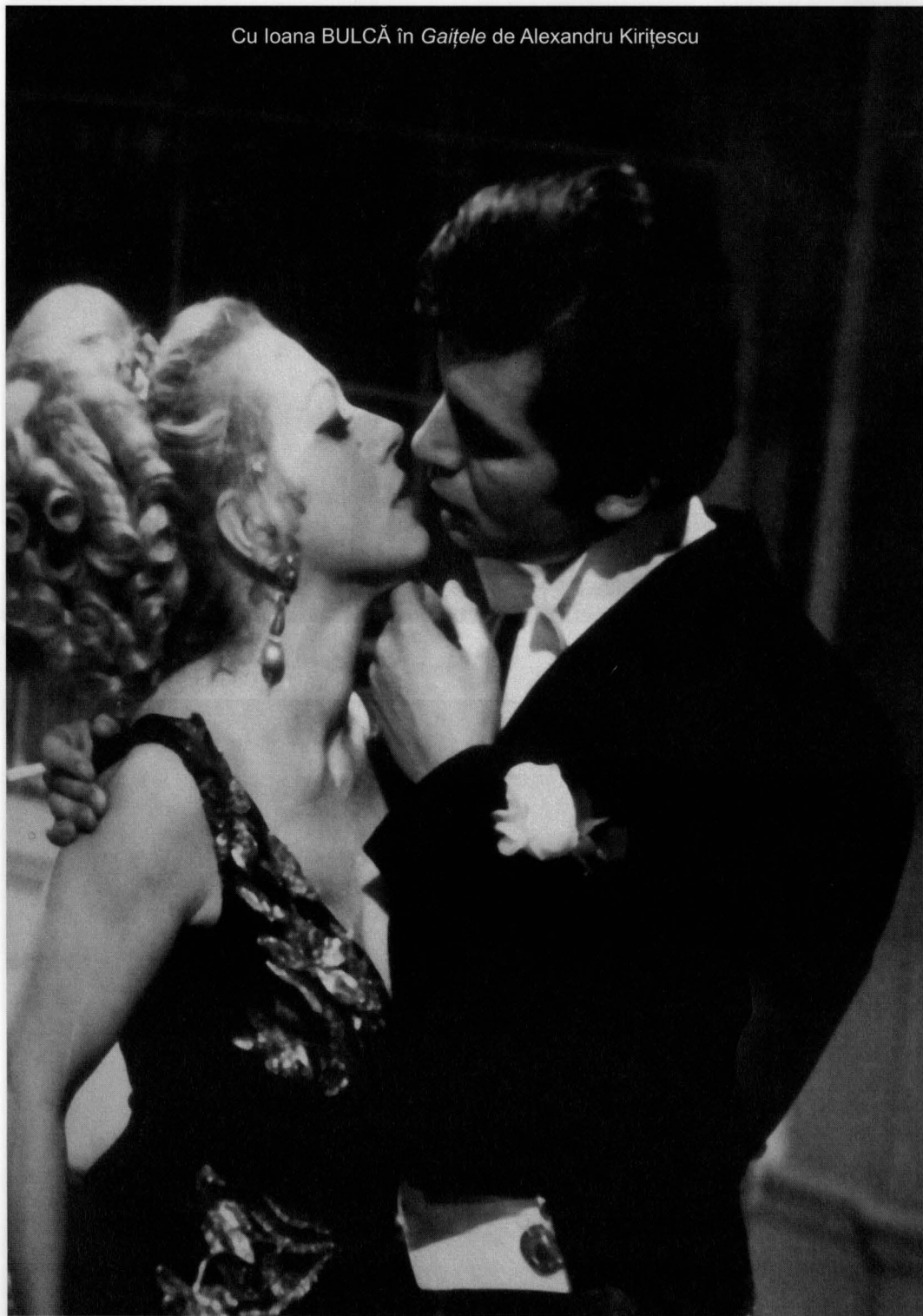

Cu Valeria SECIU

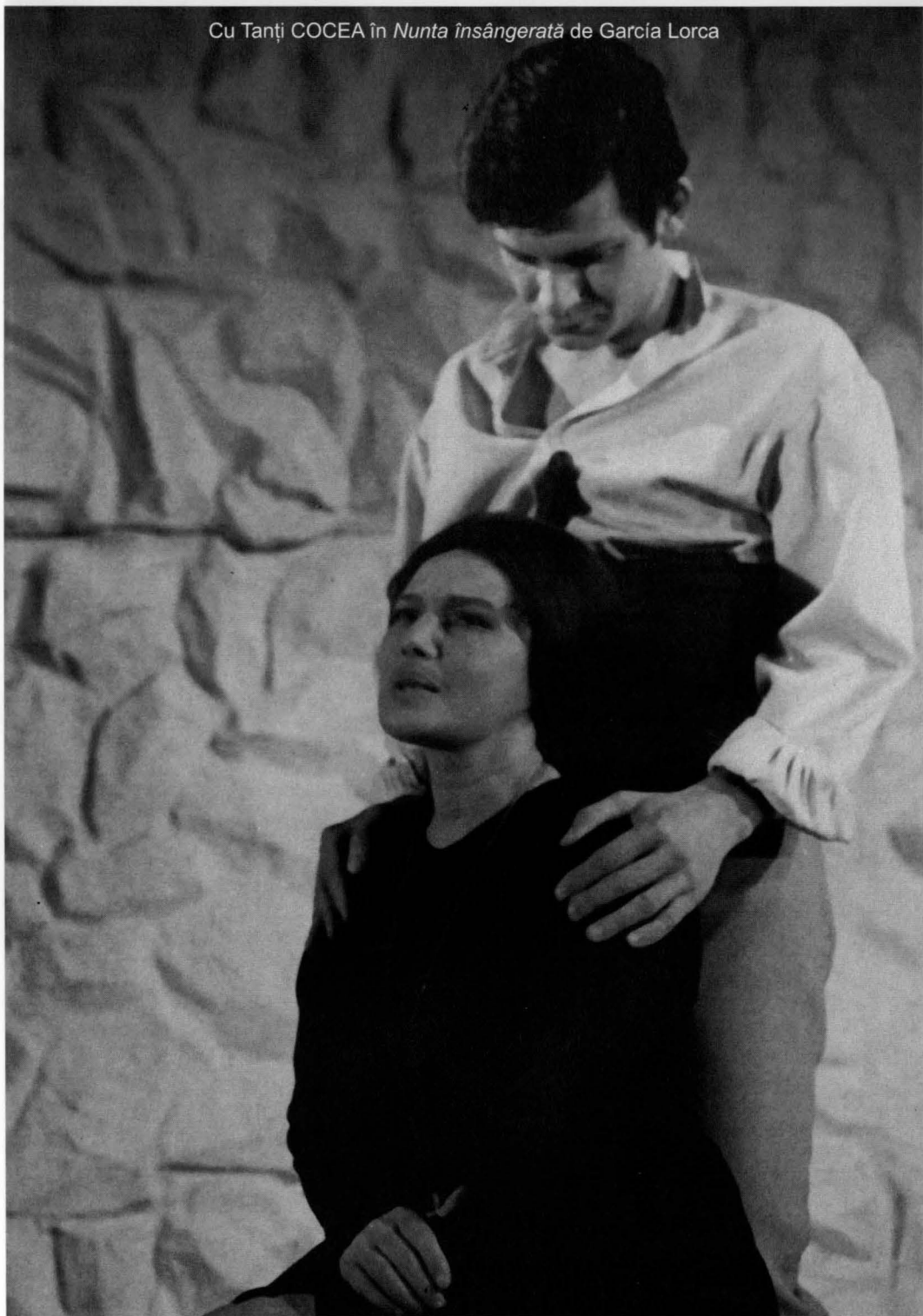
Cu Ilinca TOMOROVEANU

Cu Ioana BULCĂ în *Gaițele* de Alexandru Kirilțescu

Cu Tanți COCEA în *Nunta însângerată* de García Lorca

Cu Olga TUDORACHE în *Baltagul*, după Mihail Sadoveanu

